

I si Déu hagués estat dona?

written by Mireia Juanola | 8 de març de 2020

Us heu plantejat mai per un moment què hauria passat *si Déu, nostre Senyor* en lloc d'Home hagués estat Dona?

Aquesta pregunta que pot semblar irreverent i fins i tot poca-solta, té un fons vertaderament inquietant si ens parem a pensar-la amb certa seriositat.

A fi de reflexionar-hi, ens caldria remuntar-nos als orígens de la humanitat, quan es va gestar tot i quan, pel que sigui, l'imaginari col·lectiu va atribuir la força i el poder a la imatge masculina.

Des d'aleshores l'element masculí ha estat predominant fins a l'extrem de concebre la visualització del món des d'aquest punt de vista en què la resta hi ha quedat relegat o subordinat.

La religió catòlica occidental també ha contribuït a la propagació d'aquesta idea creant una imatge de *Pare protector* i *Déu temerós* que pretenia exercir el control i la dominància dels fidels a través de l'Església que en va atorgar la responsabilitat a la Cúria, exempta d'elements femenins. I encara més enllà de la religió que va forjar aquest model d'home, l'època de la il·lustració, amb el seu desig d'explorar i quantificar el món, va contribuir a la conceptualització minoritzada de la dona a partir de la creença que les dones, per la seva menor talla i mesura tenien menys capacitat en tot i que pel fet de patir menstruacions regulars les emmalaltia i les feia vulnerables.

Entès així, no és difícil comprendre que des del naixement un home se senti el centre del món en tant que home, ja que tot el que l'envolta li transmet missatges que l'empoderen. L'home té la força, el poder, la salut i la raó pel simple fet de ser home. I per això disposa de tots els privilegis.

Però, com és habitual, tampoc podem obviar com això afecta el pla de les emocions, sempre tan oblidades. Cal posar al descobert tot allò que la dona representa per a l'home: la dona, en si mateixa, expressa l'*esca del pecat*, allò que desferma els seus humors i les seves baixeses en un concepte culpabilitzador de la sexualitat. I és per aquest motiu que la dona ha de ser controlada i, si convé tapada, amagada o sotmesa a la voluntat masculina perquè el complagui, el cuidi i el valori. No és acceptable per un home que una dona el reti, el superi i sobretot que l'ensarroni o l'enamori o que en desfermi i desvetlli les seves debilitats i febleses més pregones.

És cert que del tema del feminisme se n'ha parlat molt: sobre les desigualtats, els rols femenins, del menysteniment de l'home vers la dona, de la violència de gènere, de la societat patriarcal... Moltes dones abanderades han fet sentir les seves veus i han denunciat fets i evidències, però malgrat algunes voluntats i algunes polítiques més o menys encertades, cal dir que la situació no canviarà gaire si no s'aborda el conflicte des de l'origen i es comença a treballar seriosament. Cal canviar els comportaments, els prejudicis i els valors des de la consciència, en un intent de combatre els models desfasats i crear una societat respectuosa i igualitària, on es valorin les qualitats comunes sense el biaix sexual, on es reconegui la persona per damunt de la representació del seu embolcall físic i on es tinguin en compte les seves capacitats i potencialitats i es consideri la persona com una companyia mútua que s'ajuda i es complementa en les mancances pròpies, i on no s'entengui a l'altre com un rival o un enemic a batre.

Caldrà, doncs, crear un imaginari nou, nous models de comportament per a tothom, a partir de l'educació en els valors, l'afecte, la comprensió i en el respecte, allunyats de prejudicis previs que caldrà detectar i enumerar.

I si tot això ho fem homes i dones junts, potser ens en sortirem. Ens hi posem?